

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

HET VONNIS VAN DEN ZEEKRIJGSRAAD.

Niet zonder verwondering heb ik de opmerkingen gelezen, welke collega PINKHOF onder „Beroepsbelangen” op bldz. 1891 in het *Ned. T. v. G.* dd. 28 April j.l. maakt.

De onderstelling toch, dat de zieke muiters (dit is de vijand) een klacht tegen den officier van gezondheid (van hun vijand) zouden hebben kunnen indienen, omdat deze zou hebben nagelaten hen gevechtsvaardig te maken tegenover het wettige gezag, is verbijsterend. Nog meer verbijsterend is, dat PINKHOF schijnt te meenen, dat dit gevechtsvaardig maken van den vijand in diens eigen gebied tot de, den officier van gezondheid opgedragen taak behoort. De muiters zelf zouden beter geweten hebben, ook al hadden zij, indien de officier van gezondheid geen doktersdienst bij hen had verricht, inderdaad een klacht ingediend: het zijn brutale heeren, die muiters.

Overigens behoeft naar mijne overtuiging nimmer sprake te zijn van botsing tusschen de plichten van officier en arts; het handhaven van de Krijgstucht door den officier van gezondheid legt dezen geenerlei belemmering in den weg voor de juiste uitoefening van zijne functie als arts.

C. HONIG, officier van gezondheid 2e kl.

Amersfoort, 2 Mei, 1934.

HONIG gaat nog verder dan de Zeekrijgsraad en de advocaat-fiscaal, wier beider bezwaar gold het behandelen van *niet* ernstige gevallen. Waren er ernstige zieken geweest (er was blijkbaar wèl een geweest, maar daarop is de Zeekrijgsraad niet ingegaan), dan zou de Zeekrijgsraad het niet zoo erg hebben gevonden, dat BOS „vijanden” had behandeld.

Aan een klacht van de muiters heb ik niet gedacht, wel aan een klacht van een autoriteit, die het meer eens zou zijn geweest met de stelling van het Hoog Militair Gerechtshof, dat de officier van gezondheid *primair* arts is; een opvatting, die niet alleen bij een onmilitair arts bestaat, maar zelfs door een rechtsgeleerd cavalerie-officier, dr. VON NOSTIZ WALLWITZ in zijn boek *Das militärische Delikt des Ungehorsams*, 1906 wordt verdedigd: „De officier van gezondheid is in de eerste plaats arts, en *alleen omdat hij arts is, is hij officier van gezondheid*. Daarom heeft ook zijn geneeskundige beroepsplicht den *voorrang* boven den militairen plicht van gehoorzaamheid, en als de omstandigheden het onmogelijk maken, beide plichten tot hun recht te doen komen, *dan moet hij beslissen ten gunste van de plichtmatige uitoefening van zijn beroep en tot weigering van gehoorzaamheid.*”

Ik geloof, dat verder pleiten pro of contra thans beter achterwege wordt gelaten, daar BOS inmiddels in beroep is gegaan — en de zaak dus weder sub judice is.

H. PINKHOF.

DE RUBRIEK: UIT DE PRACTIJK.

Op de vergadering van 26 April 1934 der afdeling Wageningen en Omstreken las collega F. GERRITZEN uit Lunteren een opstel voor: Over het oprekken van het ostium uteri tijdens de baring”, waarin hij de ervaring van ruim 200 baringen in zijn practijk verwerkt had en dat hij ter plaatsing in de rubriek „Uit de practijk” aan de Redactie van ons *Tijdschrift* had gezonden. Daarna las hij de correspondentie voor, gevoerd naar aanleiding van de weigering der Redactie dit stuk te plaatsen. De weigering was geschied op grond, dat een deskundige, dien de Redactie om advies gevraagd had, het stuk, waaraan dagelijksche temperatuuroptnamen ontbraken, te weinig gedocumenteerd had gevonden in verhouding tot de conclusie.

Hoewel de vergadering ten volle de autonomie der Redactie erkende in het plaat-

sen van ingezonden opstellen, betreunde zij het ten zeerste, dat het op deze wijze den huisarts feitelijk onmogelijk gemaakt wordt, de resultaten van zijn werken bekend te maken. De eischen, die aan een kliniek gesteld worden, zijn in de algemeene praktijk niet door te voeren.

Men vroeg zich af waartoe dan de rubriek „Uit de praktijk” was ingesteld, wanneer de practicus pas na deskundig advies zijn opstel kan geplaatst krijgen. Indien de Redactie het met de conclusies niet eens kon zijn, dan had zij dat in een noot kunnen vermelden, zoo noodig met een deskundige toelichting er bij.

De vergadering gevoelde in de houding der Redactie tegenover collega GERRITZEN een gemis aan waardeering voor het werken van den plattelandsarts en besloot langs dezen weg haar afkeuring over het gebeurde uit te spreken.

Aan het bezit van een rubriek „Uit de praktijk” behoeft de huisarts, lezer van het *Tijdschrift*, voortaan geen waarde meer te hechten.

Namens de afdeeling Wageningen en Omstreken,

J. K. TH. KOCH, voorzitter.

J. H. AUËR, secretaris.

Wageningen, 1 Mei 1934.

Het bestuur der Afd. Wageningen geeft de motiveering der weigering van het stuk van collega GERRITZEN onvolledig weder, en verwekt daardoor een onjuisten indruk. Zij was als volgt geformuleerd:

„Wij meenen, dat Uw artikel, waaraan ook dagelijksche temperatuuropgaven ontbreken, te weinig gedocumenteerd is naar verhouding tot Uw verstrekkende conclusies.”

De rubriek „Uit de praktijk” dient volgens haar geestelijken vader, om den plattelandsarts in de gelegenheid te stellen, „de bijzondere moeilijkheden, die hij had, de oplossing, die hij vond” mede te deelen 1), dus niet om theorieën van een bepaalden persoon of school te propageeren, maar voor de mededeeling van praktische ervaringen.

Natuurlijk vragen wij ook over alle bijdragen tot deze rubriek deskundig advies; daardoor wint zij in elk opzicht zeer aan waarde.

G. VAN RIJNBEEK.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — De pokken te Blackburn. De epidemie van variola major te Blackburn, die de gerustheid heeft geschokt, waarin Engeland door de buitengemeene goedaardigheid der pokken in de laatste jaren was verzonken, heeft aanleiding gegeven tot een interpellatie in het Lagerhuis op 17 April. De minister bevestigde, dat er van variola major sprake was. Op een vraag, hoeveel gevallen in het begin niet waren herkend en of niet zou worden opgetreden tegen de artsen, die hadden verzuimd, deze gevallen aan te geven, antwoordde de minister, dat er vier gevallen eerst voor waterpokken waren aangezien, en dat een onjuiste diagnose geen overtreding was van de wet tot aangifte van besmettelijke ziekten. Het eerste geval had een man getroffen, die werkzaam was in een katoenmolen. De minister kon niet antwoorden op de vraag, of deze zieke door zijn werk de besmetting had opgedaan. (*Lancet*, 21 April).

— **Rondlopende academici.** *The Lancet* van 21 April houdt een warm pleidooi tot steun van het werk der commissies, die trachten, den nood der 60.000 personen, artsen, advocaten en andere gestudeerde personen met hun gezinnen, die Duitschland hebben verlaten, telenigen. Er wordt veel gevergd, zegt het blad, maar een waardiger doel om te offeren is er niet. Naast het German Refugees Assistance Fund werken de Academic Assistance Council, het German Emergency Committee of the Society of Friends, het International Committee for Assisting Refugee

1) Ziet den brief van collega POSTHUMA in het *Tijdschrift* van 21 Mei 1932, bldz. 2446.